

“Em yên tâm. Rồi sẽ về sớm thôi ...”

Những ngày cuối thu mùa Covid, Sài Gòn khoác lên mình chiếc áo thật nhiều những gam màu cảm xúc. Gam màu sáng của niềm vui, hân hoan, phấn khởi khi hay tin ai đó đã âm tính, trở về nhà từ bệnh viện, khu cách ly. Hay gam màu xám tối, hiện thân những nỗi buồn, tiếc nuối và cả sự hiu quạnh đến nao lòng, len lỏi vào sâu những hẻm ngách nơi thành phố hoa lệ. Sài Gòn “ốm” thật rồi, cả “thể chất” lẫn “tinh thần”.

Không biết tự bao giờ tôi đã có thói quen chụp màn hình điện thoại tin tức về số lượng bệnh nhân Covid được chữa khỏi mỗi ngày, đơn giản là lưu lại và đều đặn gửi đi cho những ai xung quanh tôi, chưa may mắn đã và đang dương tính với vi rút SARS-Cov-2. Hơn ai hết, tôi hiểu, họ - những F0 cần những “liều thuốc tinh thần” như thế hơn bất cứ điều gì vào lúc này. Để rồi, cũng chính những F0 ấy tự “sản xuất vacxin” cho chính mình, khắc chế những nỗi sợ hiện hữu, cuốn phăng đi những lo lắng và chiến thắng trong cuộc chiến cam go này.

“Tinh thần là quan trọng nhất. 10 người như em thì 9 người sau 7 ngày là về rồi. Người còn lại 2 tuần là cùng. Nên em yên tâm.”

Chính xác đó là những gì tôi được nghe sau khi nhận kết quả dương tính với Covid từ một chị y sỹ - người mà tôi chỉ thấy mỗi cặp mắt đờ đờ sau một lớp bảo hộ kín mít màu xanh da trời. Tôi đã lo lắng, nếu như không muốn dùng từ hoảng loạn lúc ấy. Nhưng bằng một cách kỳ diệu nào đó, tôi lại rất tin vào câu nói, vào 2 chữ “yên tâm” của chị. Tôi bám chặt lấy nó như giữ lấy chiếc phao duy nhất của mình giữa mặt nước lênh đênh, chưa biết đâu là bờ. Và thế rồi, tôi mang tâm thái “yên tâm” ấy cho đến tận ngày hôm nay – ngày kỷ niệm 2 tháng tôi chính thức được gọi là F0 và kỷ niệm 1 tháng 15 ngày tôi xuất viện từ Bệnh viện dã chiến thu dung Quận 12, Thành phố Hồ Chí Minh.

Người y sỹ ấy tôi gặp khi tham gia kiểm tra sàng lọc Covid tại Bệnh viện Tai Mũi Họng Quận 3. Tôi vẫn nhớ như in sự điềm tĩnh trong đôi mắt chị. Tất cả như để bù trừ cho cả một bầu trời hoảng sợ đến tràn cả nước mắt của tôi. Biết làm sao giờ, tôi có thể làm điều gì khác hơn lúc ấy.

“Trời ơi. Yên tâm. Cảm cúm mấy ngày rồi hết. Khóc gì mà khóc. Yên tâm vào phòng kia ngồi đi, lát chị cho về.”

“Yên tâm” trở thành từ khóa trong mọi câu chị nói. Và dường như điều gì càng lặp lại, sẽ càng tạo nên một từ trường vô cùng lớn. Tôi “yên tâm” dù biết chị đang có

trấn an người bệnh như cách một người y sỹ làm hằng ngày với rất nhiều bệnh nhân, dù nặng, dù nhẹ. Mãi tận bây giờ, khi ngồi đây đọc lại những dòng tin về cường độ làm việc của các y bác sỹ mùa này, tôi nhận ra sự quý giá khi nghe được hai chữ “yên tâm” từ họ. À thì có lẽ, tâm họ đang dao động lắm, không yên lắm nhưng sau tất cả vẫn muốn cho bệnh nhân của mình trọn vẹn hai chữ “yên tâm”, từ tận đáy lòng.

Những ngày ở Bệnh viện dã chiến, nhìn thấy thường xuyên hình ảnh trực quan nhất của lực lượng y bác sỹ tuyến đầu, tôi may mắn chứng kiến những câu chuyện thật đẹp, những hành động, câu nói dù nhỏ dù ngắn thôi nhưng chứa đựng cả một bầu năng lượng tích cực, yêu thương, vực dậy và nâng đỡ cho những tâm hồn mỏng manh nhất thời khắc này.

Còn nhớ, cái đêm mà xe đưa tôi đến đây, hình ảnh đập vào mắt đầu tiên ấy là nhiều lắm những con người “áo xanh màu bảo hộ” nằm sõng soài trên nền cỏ, đôi mắt như đang “rong chơi” trên bầu trời tối mịt, không một ánh sao.

“Sao mà tội quá.” – một cô lớn tuổi chặc lưỡi, ho một tiếng, rồi đưa tay cô sửa lại hai chiếc khẩu trang cho ngay ngắn khuôn mặt.

Tôi không rõ hôm nay, họ đã gặp những ai, làm những gì nhưng nhìn cách họ nằm, tôi cảm nhận được sự mệt mỏi bao trùm lên cả cơ thể và một sự nóng nực khó tả như tràn đến tận chỗ tôi đứng. Một vài người trong số đó, lặng nhìn chúng tôi và đầu đó văng vẳng từ ánh mắt họ “Đến nữa đó à. Cùng tụi tui chiến đấu rồi về lẹ dùm tụi tui nha.”

Cảm giác lúc ấy trong tôi như thế nào ư? Lo lắng nhưng ấm lòng vô cùng bởi tôi biết, ở đây chúng tôi sẽ an toàn vượt qua dịch bệnh, vì chúng tôi có họ.

“Mấy anh chị yên tâm. Tụi em sẽ về sớm thôi. Sớm thôi.”

Bên cạnh công việc theo dõi tình trạng sức khỏe, các y bác sỹ kiêm luôn cả nhiệm vụ anh nuôi, chuyên mang cơm và thu dọn rác thải cho từng lầu, từng phòng. Mỗi sáng 6h45, trưa 11h00, chiều 4h30 đều đặn “Anh chị cô chú ơi. Ra lấy cơm.”. Tôi đùa với nhỏ em cùng phòng “Sáng nay chị không đặt báo thức, vì tiếng gọi cơm của anh nuôi to, rõ và sống động hơn bất cứ âm thanh nào.”. Nghe một tiếng, tôi tỉnh dậy ngay, tỉnh để còn dậy ăn nữa chứ, không thì nguội đồ ăn mát, rồi lại uống đi tâm sức những người đã nấu, đã mang và đã gọi chúng tôi như thế.

Đều đặn mỗi ngày những phân cơm dã chiến – Bệnh viện thu dung Quận 12, TP. Hồ Chí Minh.

Trong một lần hai anh y sỹ thay van bình oxy cho một cô lớn tuổi ở phòng, tôi nghe cô thì thào:

“Mấy đưa lại gần cô như vậy, có sợ không?”

“Có gì đâu mà sợ cô ơi. Cô yên tâm, rồi cô sẽ về sớm thôi nhé.” – hai anh vừa nói vừa cười thành tiếng nhỏ rồi nhanh tay đẩy bình oxy ra ngoài, nhẹ nhàng nhất có thể để không làm kinh động đến cô nghỉ ngơi.

Lần nữa, hai tiếng “yên tâm” ấy lại vang lên nơi đây. “Yên tâm” phải chăng là từ khóa mà bất cứ ai làm việc trong ngành Y đều cần khắc ghi và “phải” sử dụng liên tục khi giao tiếp với bệnh nhân, đặc biệt là trong mùa nCoV này? Tôi tin, họ - những y bác sỹ đó cũng hiện hữu những nỗi sợ về dịch bệnh, không thua kém gì bệnh nhân cả. Bởi lẽ, họ cũng là con người, mà đã là con người thì sợ hãi trước những mối hiểm nguy đe dọa đến tính mạng là bản năng tự nhiên. Thế nhưng, giờ đây cái trời dậy trong họ không còn là nỗi sợ nữa, mà đó là một sự dũng cảm can

trường, một nội lực yêu thương vô cùng lớn, đủ để san lấp tất cả những biến thể Covid khó lường nhất và đủ để bảo hộ vững chãi cho tất cả chúng ta.

“Lòng can đảm không phải là không sợ hãi, mà là vượt qua được nỗi sợ đó.” – Nelson Mandela.

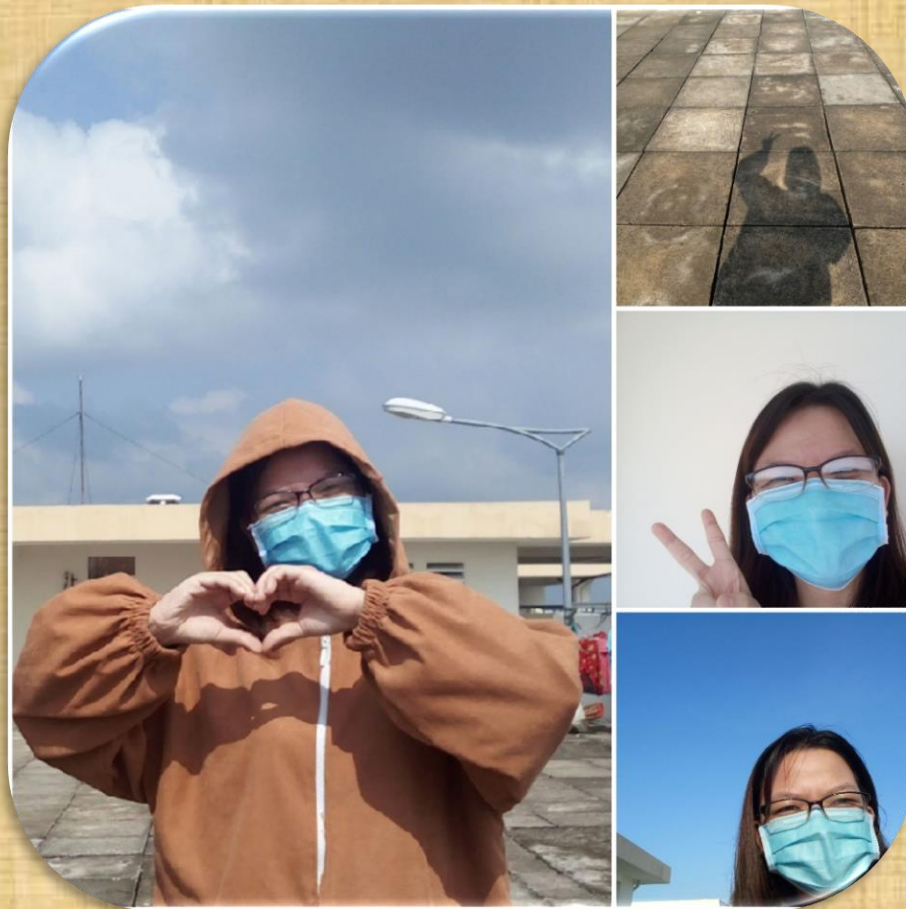
Y bác sỹ thay oxy cho một bệnh nhân nồng độ SpO2 thấp liên tục - Bệnh viện dã chiến thu dung Quận 12, TP. Hồ Chí Minh.

“Chị từ Nam Định vào đây. Lúc đầu đi cũng lo lắng lắm. Lo bản thân, lo gia đình, mà hả, mẹ chị ngăn có cho chị đi đâu. Thế mà nay chị ở đây cũng được gần hai tháng rồi đây. Giờ chẳng còn sức mà lo gì nữa em ạ, cứ làm thôi. Mình còn trẻ, còn khỏe mà, cứ cống hiến, cứ cho đi chứ cuộc đời này ngắn lắm. Mẹ chị giờ yên tâm và tự hào về chị lắm đấy. Em cũng vậy, đừng lo gì, cứ yên tâm mà nghỉ ngơi, mấy ngày

về liền thôi.”. Chị nói xong rồi một tay rút que bông trong mũi tôi thật dứt khoát như cách mà chị quyết tâm dứt áo ra đi, xông pha nơi chiến tuyến cùng đồng đội.

“Ai cũng chọn việc nhẹ nhàng. Gian khổ sẽ dành phần ai...” – Trích “*Một đời người, một rừng cây*”, Trần Long Ẩn.

Chị cho tôi bài học về sống như thế nào là nhiệt huyết, là sôi sục đúng nghĩa với chất máu đang chảy trong thể hệ người trẻ. Buông bỏ, chấp nhận và vững tin đi xuyên qua cả những nỗi sợ để rồi “chân cứng đá mềm”, từng bước vững chãi xây đắp những viên gạch chất lượng nhất cho công trình cuộc đời mỗi người. Thật tâm, tôi cảm ơn chị đã gọi cho tôi nơi cất giấu chìa khóa của những cánh cửa ẩn sâu nhất trong lòng về sự dũng cảm, mạnh mẽ, dám đấu tranh vì lý tưởng của bản thân, vì những điều đúng đắn cho xã hội, cho đất nước. Giờ thì, cầm được chìa khóa rồi, bước tới mở cửa hay không là lựa chọn của tôi, của bạn và của tất cả chúng ta mà thôi.

Sau tất cả, “Em yên tâm, rồi sẽ về sớm thôi ...”.

Ngẫm lại, những biến cố đến với chúng ta lúc nào cũng sẽ ẩn chứa đằng sau đó những điều tuyệt vời, những trải nghiệm vô giá. Nhờ là “bạn thân thiết” một thời gian với vi rút SARS-Cov-2 mà tôi đã nhìn thấy, đã ngộ ra biết bao là bài học mà tôi vô cùng trân quý giờ phút này. Những hình ảnh y đức với nội lực và niềm tin rực sáng nơi chiến tuyến của lực lượng y bác sỹ tuyến đầu, gửi đến ta thông điệp về sức mạnh của tình yêu thương, sự sẻ chia và khơi dậy nên một tinh thần quyết chiến quyết thắng, một thái độ sống tử tế của thể hệ người trẻ Việt Nam.

“Nếu một mai tôi có bay lên trời

Thì người ơi, tôi đã sống rất thanh thoi

Nếu một mai tôi có đi qua đời

Thì người ơi, tôi đã sống rất tuyệt vời.”

Trích “Nếu một mai tôi bay lên trời”, Hứa Kim Tuyền.

-----Hết-----

Thông tin về tác giả

Họ và tên: Trần Thị Kim Chung

Năm sinh: 1997

Địa chỉ liên hệ: 453/77G23 Lê Văn Sỹ, Phường 12, Quận 3, TP. Hồ Chí Minh.

Đơn vị công tác: Công ty Cho thuê tài chính TNHH BIDV – SuMi TRUST (BSL)

Chi nhánh TP. Hồ Chí Minh.

Email: chung.tran@bslease.com.vn

Số điện thoại: 0969 540 797